

[Boligministeren.]

overveje. Jeg gør i den forbindelse opmærksom på, at der jo er udført et stort oplysningsarbejde af Fællesorganisationen af almennyttige danske Boligselskaber.

Hr. Kaj Andresen nævnte beløbsgrænsen for adgang til det sociale byggeri, og jeg har tidligere været inde på nogenlunde analoge synspunkter, selv om det jo var i en anden ministers tid. Jeg mener, at her er et uløst problem. Nu er det klart, at de sociale boligselskaber i kraft af den støtte, de får, har en primær forpligtelse til at tage sig af dem, som virkelig er i nød og i vanskeligheder. Men beløbsgrænsen er et spørgsmål, vi også kan drøfte i udvalget. Jeg har ikke mange bemærkninger til hr. Poul Schlüter, men erklærer mig rede til at drøfte spørgsmålet om den praktiske virkning af den nye grænse i henseende til, at kommunerne skal kunne skære nogen fra, når vi kommer til udvalget. Der skal på det grundlag formuleres et cirkulære til sin tid, og man kunne måske redegøre for nogle af hovedretningslinjerne for dette cirkulære.

Jeg har gjort nogle bemærkninger til det, hr. Ib Thyregod sagde om indkomstgrundlaget. Hr. Ib Thyregod gjorde nogle videregående betragtninger med henblik på fremtidige ændringer ikke blot af boligsikringsloven, men også af andre boliglove. I anledning af det, hr. Ib Thyregod sagde om, at der måske kan ligge noget inflationsfremmende i boligsikringsordningen derved, at folk mener, at de har lettere ved at betale huslejen, hvilket skulle føre til, at de blev mindre prisbevidste over for boligen — sådan forstod jeg i og for sig hr. Ib Thyregods tankegang — vil jeg gerne sige, at jeg synes, det er meget væsentligt i oplysningsarbejdet om boligsikringsordningen at fastslå, at dette er en ordening, der kun hjælper, så længe der er behov for den, men som man ikke får i det øjeblik, man ikke længere opfylder kriterierne. Man kan måske overveje, hvorvidt bygherrer og andre kunne pålægges en forpligtelse til at gøre opmærksom på noget sådant — eller måske i modsat retning kunne pålægges en forpligtelse til ikke at agitere og propagandere alt for voldsomt med de ydelser, der kan opnås i kraft af boligsikringen, for det kan jo

meget vel være, at en ung familie relativt hurtigt vokser sig ud af ordningen.

Jeg erklærer mig rede til at se på mulighederne for at koble saneringslovgivning og boligsikringsordning sammen.

Jeg tror, jeg stort set har besvaret fru Else-Merete Ross' bemærkninger, og i hvert fald kan den del af dem, jeg ikke besvarer, drøftes i udvalget.

Hr. Arne Larsen var inde på den tanke, at man burde pristalsregulere boligsikringsordningen. Dengang vi gennemførte boligsikringsordningen, var det en forudsætning, at den ikke skulle være ledsaget af en automatisk regulering, og den har som sagt kun eksisteret et enkelt år. Men det er ganske klart, at hvis der — hvad ingen af os håber — kommer meget voldsomme prisstigninger, kan reguleringer blive nødvendige på længere sigt.

Hr. Arne Larsen nævnte også den undersøgelse, som de almennyttige boligselskaber har foretaget, og mente, at det var for få, der opnåede boligsikringsordningens goder. Jeg synes også, det var en interessant undersøgelse, og yderligere undersøgelser skal naturligvis foretages; men jeg tror, at disse undersøgelser stort set vil godtgøre, at boligsikringsordningen i og for sig er kommet de rigtige mennesker til hjælp. Der kan, bevares, nævnes undtagelser, men jeg er overbevist om, at selve strukturen i den gruppe af mennesker, der flytter ind i det nye almennyttige byggeri, har forandret sig derved, at det nu i langt højere grad er familier med børn og unge ægtepar med børn, der er i stand til at flytte ind i disse boliger.

Jeg minder om, at vi i lange perioder har haft det sådan herhjemme, at når der var opført et nyt almennyttigt boligbyggeri, så kunne man simpelt hen ikke leje det ud i tilstrækkeligt omfang til de mennesker, der opfyldte de da opstillede sociale kriterier; og så måtte man tage andre ind i disse boliger, men at dette nu i langt mindre udstrækning finder sted på grund af boligsikringsordningen, og det vil altså sige, at den hjælper simpelt hen til, at de rigtige mennesker får disse boliger.

Hr. Arne Larsen nævnte også spørgsmålet om enligstillede kvinder med børn og var lidt usikker over for — eller rettere sagt,